

Er is geen dwang in de godsdienst

[nederlands - dutch - الهولندية]

revisie: Yassien Abo Abdillah

Kantoor voor da'wa Rabwah (Riyad)

IslamHouse.com

Islam voor iedereen

لا إكراه في الدين

« باللغة الهولندية »

مراجعة: ياسين أبو عبد الله

IslamHouse.com

Alle lof behoort aan Allah.

Religieuze Tolerantie in de Islam: Een Inzicht uit het Werk van Dr. Saalih' ibn H'oesayn al-'Aayid in 'De Rechten van Niet-Moslams in de Islam.'

De Islam staat bekend als een religie van vrede en barmhartigheid, die zich uitstrekt tot alle mensen. Dit principe is vastgelegd in de heilige Koran, waar Allah (Verheven is Hij) verklaart: “Dit (de Verzen van de Koran) zijn geen vage verhalen, maar een bevestiging van wat eraan voorafging, een gedetailleerde uitleg van alles, een leiding en een barmhartigheid voor een volk dat gelooft.” (Koran 45:20.)

Het is onmiskenbaar dat er incidenten zijn veroorzaakt door individuele moslams of extremistische groeperingen die afwijken van de islamitische richtlijnen. Echter, het zou onrechtvaardig zijn om een hele religie te beoordelen op basis van deze afzonderlijke gebeurtenissen. Ter illustratie, de daden van de Ku Klux Klan, een groep die zich beroept op christelijke principes (**De Ku Klux Clan: christelijke extremisten.**)

De Islam brengt goedheid en voordeel naar alle levende wezens, of ze nu moslim zijn of niet. Deze welwillendheid wordt niet alleen in theorie gepredikt maar is in de praktijk getoond in de rechten die de Islam heeft gereserveerd voor niet-moslams, en het opmerkelijke niveau van religieuze tolerantie dat door moslams is getoond. Dit is zelfs het geval geweest in tijden van oorlog en overwinningen op niet-moslams. Onpartijdige niet-moslimhistorici hebben hiervan getuigd. Een voorbeeld hiervan is de uitspraak van de Patriarch Ghaytho: 'De Arabieren, aan wie de Heer de macht over de wereld heeft gegeven, behandelen ons op de manier zoals u weet. Zij zijn geen vijanden van het christendom. Integendeel, zij loven onze gemeenschap, behandelen onze priesters en heiligen met respect, en bieden steun aan onze kerken en kloosters.' (Bron: Arthur Stanley Tritton, 'The People of the Covenant in Islam,' blz.

158.) Deze woorden illustreren de diepgaande respect en tolerantie die inherent zijn aan de Islamitische traditie."

De bekende Amerikaanse historicus Will Durant schetst een beeld van religieuze tolerantie onder het Omajjadische kalifaat dat opmerkelijk modern aandoet. Hij stelt: 'In die tijd genoten mensen van het verbond, zoals christenen, zoroastristen, joden en sabiërs, van een mate van tolerantie die we zelfs vandaag de dag niet vinden in christelijke landen. Ze hadden de vrijheid om hun religieuze rituelen uit te voeren, en hun kerken en tempels bleven intact. In zekere zin genoten ze van autonomie, aangezien ze onderworpen waren aan de religieuze wetten van hun eigen geleerden en rechters.' (Will Durant, 'The Story of Civilization,' deel 13, blz. 131-132.)

Ook de Britse arabist Rom Landau wijst op de contrasten tussen de Islamitische wereld en het christelijke rijk van die tijd. Hij schrijft: 'In tegenstelling tot het christelijke rijk, dat poogde het christendom op te leggen aan zijn onderdanen, erkenden de Arabieren de religieuze minderheden en accepteerden hun aanwezigheid. Christenen, joden, en zoroastristen werden door hen aangeduid als de Mensen van het Verbond, wat betekent dat ze een beschermde status genoten.' (Rom Landau, 'Islam and the Arabs,' blz. 119.)

Deze citaten belichten een historisch perspectief op de rijke traditie van religieuze tolerantie binnen de Islam. In de Islamitische traditie is er nooit dwang geweest voor mensen met een ander geloof om zich te bekeren. Integendeel, er werd nadruk gelegd op hun volledige vrijheid om hun eigen geloof te kiezen, en moslims werd verboden hen onder druk te zetten of te dwingen de Islam te omarmen. De profeet Mohammed (vzvh) gaf mensen vaak de keuze tussen het accepteren van de Islam of het behouden van hun eigen religie, maar alleen na het sluiten van een overeenkomst waarbij zij de rechten en bescherming van de staat zouden ontvangen. Deze overeenkomst garandeerde hun veiligheid met betrekking tot religie, persoonlijk welzijn, en bezittingen, en

zorgde ervoor dat zij genoten van de bescherming van het verdrag van Allah en Zijn boodschapper (vzmh). Dit verklaart waarom niet-moslims soms worden aangeduid met de term 'dhimmies', wat verwijst naar hun beschermde status onder dit verdrag.

Boeraydah, met wie Allah tevreden moge zijn, heeft overgeleverd: "Wanneer de boodschapper van Allah (vzmh) een leider benoemde voor een leger of een expeditie, instrueerde hij deze altijd om Allah te vrezen en goed te zijn voor de moslims die met hem waren. Vervolgens gaf hij de richtlijnen: 'Strijd in de Naam van Allah, en tegen degenen die ongelovig zijn aan Allah. Ontvreemd geen oorlogsbuit, pleeg geen verraad, vermink niet en dood geen kinderen. Als je vijanden ontmoet die veelgodendom belijden, bied hen dan drie opties aan. Als ze één ervan accepteren, accepteer dat dan en doe hen geen kwaad. Nodig hen eerst uit tot de Islam; als ze gehoorzamen, doe hen dan geen kwaad. Nodig hen daarna uit om te emigreren naar het land van de emigranten, en informeer hen dat ze gelijke rechten en plichten zullen hebben. Als ze weigeren, vertel hen dat ze dezelfde status zullen hebben als nomadische moslims en onderworpen zullen zijn aan de wet van Allah, zonder recht op oorlogsbuit tenzij ze deelnemen aan de strijd. Als ze ook dit weigeren, vraag hen dan om de djizyah te betalen, een belasting die bescherming en veiligheid biedt aan een niet-moslim in een islamitisch land. Als ze gehoorzamen, accepteer dit dan en doe hen geen kwaad. Maar als ze weigeren, zoek dan hulp bij Allah en strijd tegen hen.'" (Sahieh Moeslim 1731.)

"De richtlijnen die door de profeet (vzmh) zijn gegeven, zijn in overeenstemming met de woorden van Allah, de Verhevene, zoals vermeld in de Koran: "Er is geen dwang in de religie. Het rechte pad van leiding is duidelijk onderscheiden van het pad van dwaling. Wie de taaghoet (alles wat onrechtmatig wordt aanbeden) verwerpt en in Allah gelooft, heeft werkelijk het stevigste houvast gegrepen, zijnde het geloof of de Islam, dat niet kan breken. En Allah is Alhorend, Alwetend." (Koran 2:256)."

Dit houdt in: men dient niemand te verplichten de islam te omarmen, daar de Islam zich kenmerkt door eenvoud en transparantie, en de tekenen ervan duidelijk en ondubbelzinnig zijn. Derhalve bestaat er geen noodzaak iemand te dwingen deze godsdienst te aanvaarden. Integendeel, wie door Allah naar de Islam wordt geleid, wiens hart Hij voor deze overtuiging opent en wiens verstand Hij verlicht, zal deze geloofsovertuiging met vaste overtuiging omarmen. Wie echter door Allah in zijn hart wordt verblind en wiens gehoor en gezichtsvermogen Hij afsluit, zal geen profijt trekken uit gedwongen acceptatie van de islam. (Tefsier Ibn Kethier.) Raadpleeg ook de Verzen 5:99, 10:99, 13:40, 28:56 en 35:8

Betreffende het Vers (2:256) heeft de Amerikaanse geleerde Edwin Calgary een observatie gedeeld, die luidt: "Er schuilt in de Koran een verheven Vers, beziel met een kern van waarheid en wijsheid, en dat wijd en zijd erkend is onder de gelovigen van de Islam. Het behoort een bekendheid te genieten die zich uitstrekt tot de gehele mensheid. Dit bijzondere Vers verkondigt op ondubbelzinnige wijze dat in de godsdienst geen plaats is voor dwang." (T. Cuyler Young, Near Eastern Culture & Society, blz. 163-164.)"

Dit Vers openbaarde zich in de context van een bepaalde groep mensen behorend tot de ansaar. Ten tijde van de komst van de Islam waren onder hen volwassen kinderen die de joodse of christelijke overtuiging aanhingen. In een poging hen te bewegen tot het omarmen van de nieuwe religieuze leer, ondernamen zij stappen die gekenmerkt konden worden als dwang. Precies in reactie hierop werd dit Vers geopenbaard, met de duidelijke intentie dit handelen een halt toe te roepen." (Alie ibn Ahmed al-Waahidie, Ashaab an-Noezoel, blz. 58.)

De befaamde Amerikaanse schrijver James Michener heeft opgemerkt: "Nimmer in de geschiedenis heeft een religie zich met de snelheid en reikwijdte van de Islam verspreid. Een gangbare misvatting in het Westen postuleert dat deze uitzonderlijke groei enkel bewerkstelligd kon worden door de inzet van het zwaard. Echter, dit idee vindt geen weerklank bij hedendaagse geleerden, en de Koran zelf spreekt zich nadrukkelijk uit voor het respecteren van de vrijheid van geweten." (James A. Michener, *Islam: the Misunderstood Religion*, blz. 88.)

De Britse arabist De Lacy O'Leary zegt: "De geschiedenis maakt echter duidelijk dat de legende van fanatieke moslims die over de wereld gaan en de Islam aan het punt van het zwaard opdringen aan overwonnen rassen, één van de meest absurde fabels is die historici ooit hebben naverteld." (De Lacy O'Leary, *Islam at the Crossroads*, blz. 8.)

Het hanteren van misleidend bewijsmateriaal als strategie om de Islam te bekritisieren werd op een zodanig wijdverbreide schaal toegepast, dat het haast een algemene praktijk leek te zijn..." (Islam and the West, Norman Daniel, p. 267.)

Het was een vast gebruik onder de kaliefen om hun militaire bevelhebbers, alvorens zij zich naar het strijdveld begaven, specifieke instructies mee te geven ter waarborging van bepaalde ethische principes. Een illustratief voorbeeld van dit gebruik is terug te vinden in het bevel dat Aboe Bakr as-Siddieq (moge Allah tevreden met hem zijn) richtte tot Oesaamah ibn Zayd (moge Allah tevreden zijn met hem en zijn vader): "Ik leg jou een tiental geboden op: weerhoud je van het doden van vrouwen, kinderen en ouderen; ontzie de fruitbomen; breng geen schade toe aan de woningen; slacht geen schapen of kamelen, tenzij dit noodzakelijk is voor voeding; vernietig geen palmbomen door middel van verbranding of verdrinking; gedraag je niet trouweloos, noch laf. Je zult mensen tegenkomen die hun leven in kloosters aan toewijding hebben gewijd; laat hen in vrede met datgene waar zij

zich aan hebben gewijd." (*Ibn Djarier at-Tabarie, Taariekh ar-Roesoel wal-Moeloek, deel 3, blz. 226-227.*)

In het kader van historische akkoorden, verdient het verdrag van 'Oemar ibn al-Khattaab (moge Allah tevreden zijn over hem) met de inwoners van Ieliyaa, nu bekend als Jeruzalem, bijzondere aandacht. Hierin wordt verklaard: "Deze bescherming is toegekend door de dienaar van Allah, 'Oemar, de Leider der Gelovigen, aan de inwoners van Ieliyaa. Hij waarborgt hun veiligheid, de veiligheid van hun eigendommen, hun gebedshuizen, hun religieuze symbolen en iedere inwoner — ziek of gezond, evenals de gehele gemeenschap. Hun kerken zullen onaangetast blijven; niets daarbinnen zal worden ontvreemd of beschadigd, of het nu gaat om meubilair, religieuze iconen of rijkdommen. Hun religieuze overtuiging zal worden gerespecteerd en niemand zal worden geschaad in hun overgave eraan." (*Ibn Djarier at-Tabarie, Taariekh ar-Roesoel wal-Moeloek, deel 3, blz. 609.*)"

Sinds de tijd van de Rechtgeleide Kaliefen hebben de joden en christenen hun aanbiddingen, rituelen en vieringen in vrijheid en veiligheid uitgevoerd, zoals voorgeschreven in de verdragen van Aboe Bakr en 'Oemar (moge Allah tevreden met hen zijn).

In een periode dat Palestina onder moslimheerschappij stond, werd de eerste Arabische vertaling van het Oude Testament voltooid. Deze vertaling, vervaardigd door R. Saadias Gaon rond het jaar 900 n.C., zag het licht meer dan een kwart millennium na het verscheiden van de profeet Mohammed (vzmh). Dit feit onderstreept treffend de vrijheid van godsdienst die joden en christenen in die tijd en onder die heerschappij genoten.

Vooraanstaande westerse historici, die een objectieve blik hanteren, onderschrijven deze gegevens. De gerenommeerde Franse psycholoog en socioloog Gustave Le Bon merkte op: "Mohammeds tolerantie ten aanzien van joden en christenen is opmerkelijk en grootmoedig te noemen. In vergelijking, de stichters van eerdere religies, met name het jodendom en het

christendom, hanteerden niet zo'n welwillende benadering. Zijn kaliefen zetten dit beleid van verdraagzaamheid voort. Deze welwillendheid wordt door zowel sceptici als gelovigen erkend na grondige bestudering van de Arabische geschiedenis." (Gustave Le Bon, Arab Civilisation, blz. 128.)"

In hetzelfde werk haalt Le Bon de Schotse historicus William Robertson aan, die opmerkte: "Van alle geloofsgemeenschappen waren het de moslims die het unieke vermogen hadden hun toewijding aan hun eigen religie te combineren met een opmerkelijke tolerantie jegens aanhangers van andere overtuigingen. Zelfs in hun fervente streven naar verspreiding van de Islam, respecteerden zij de keuze van diegenen die ervoor kozen hun eigen religieuze overtuigingen te behouden.

De gerenommeerde Engelse oriëntalist Sir Thomas Arnold merkte op: "Er zijn ons geen verslagen bekend over enige inspanningen om niet-moslimminderheden te converteren of over systematische pogingen om het christendom uit te roeien. Als een kalief daartoe besloten had, had hij het christendom even gemakkelijk kunnen onderdrukken als Ferdinand en Isabella de Islam uit Spanje verdreven, of zoals Louis XIV het protestantisme in Frankrijk criminaliseerde, of zoals joden voor 350 jaar uit Engeland geweerd werden. In die periode stonden de oosterse kerken op zichzelf, afgesneden van de wereldwijde christelijke gemeenschap, en werden ze vaak gezien als ketterse afsplitsingen. Dat ze tot op de dag van vandaag nog steeds bestaan, getuigt van de tolerantie waarmee moslimheersers hen bejegend hebben." (Thomas Arnold, The Preaching of Islam, blz. 98-99.)

De vooraanstaande Amerikaanse historicus Lothrop Stoddard noteerde: "Kalief Omar behandelde de christelijke sacrale locaties met opmerkelijke eerbied. Zijn opvolgers lieten niet alleen de lokale christenen met rust, maar toonden ook respect voor de talrijke pelgrims die jaarlijks uit alle hoeken van de christelijke wereld naar Jeruzalem afreisden." (Lothrop Stoddard, The New World of Islam, blz. 13-14.)

De realiteit is dat niet-moslims onder moslimbestuur een tolerantere behandeling genoten dan onder andere stromingen binnen hun eigen religie.

Binnen het christendom bestaan diverse stromingen die zich door theologische nuances van elkaar onderscheiden. Zo zijn er christelijke sekten die elkaar van ketterij beschuldigen vanwege uiteenlopende interpretaties betreffende de aard van Jezus (vzmh). Er zijn stromingen zoals het unitarisme, die de leer van de drie-eenheid afwijzen en Jezus (vzmh) niet als God beschouwen. Het arianisme verwerpt eveneens het dogma van de drie-eenheid, en stelt dat zowel Jezus (vzmh) als de Heilige Geest schepsels zijn van God de Vader, waarbij Jezus als goddelijk wordt gezien, maar niet als gelijk aan God. Zelfs onder de trinitariërs zijn er interpretatieverschillen, bijvoorbeeld over de goddelijke en menselijke aard van Jezus (vzmh). Dit leidt tot verdere meningsverschillen, zoals de rol van Maria: was ze de moeder van de mens Jezus of van de goddelijke Jezus? Deze theologische geschillen hebben in het verleden, en soms zelfs in het heden, geleid tot wederzijdse beschuldigingen van ketterij en conflicten, met vervolgingen en geweld als gevolg.

In "The Preaching of Islam" schrijft Thomas Arnold dat er destijds in Italië velen waren die een voorkeur hadden voor de Ottomaanse overheersing. Zij hoopten onder de Ottomanen dezelfde vrijheid en tolerantie te genieten als die de christelijke onderdanen van het Ottomaanse Rijk ervoeren, gelovend dat dergelijke rechten onbereikbaar waren onder een christelijke heerschappij. Arnold merkt tevens op dat tegen het einde van de 15e eeuw vele joden, op de vlucht voor vervolging in Spanje, hun toevlucht zochten binnen de grenzen van het Ottomaanse Rijk. (Bron: Thomas Arnold, "The Preaching of Islam", p. 183.)

Het langdurige voortbestaan van niet-moslimgemeenschappen in landen als Syrië, Egypte en het Moorse Spanje is een overtuigend getuigenis van de islamitische tolerantie. Ironisch genoeg leidde deze tolerantie in landen zoals Spanje tot het verlies van de islamitische invloed, toen overgebleven christelijke groeperingen de periodes van moslimzwakte aangrepen. Ze keerden zich tegen de moslimgemeenschap, wat resulteerde in vervolgingen en verdrijvingen.

Etienne Dinet, de Franse kunstenaar, benadrukte: "Het feit dat christenen hun geloof veilig konden belijden gedurende de acht eeuwen van moslimheerschappij is een getuigenis daarvan. Sommigen bekleedden zelfs hoge ambten in het paleis van Cordoba. Echter, toen dezelfde christenen de controle overnamen, richtten zij zich onmiddellijk op de eliminatie van de moslimgemeenschap." (Etienne Dinet, *The Life of Mohammed: The Prophet of Allah*, blz. 332.)

Een van de kenmerken van de islamitische tolerantie ten opzichte van niet-moslims is dat zij niet onderworpen zijn aan alle islamitische wetgeving. Niet-moslims zijn bijvoorbeeld vrijgesteld van het betalen van zakaah, een centrale pijler van de Islam. Daarnaast worden zij ook niet verplicht om deel te nemen aan de djihaad, een cruciale islamitische plicht, ondanks dat het voordelen biedt voor zowel moslim- als niet-moslimburgers.

Als tegenprestatie voor hun vrijstellingen betalen niet-moslims een gematigde belasting, bekend als de djizyah. Sir Thomas Arnold merkte op: "De last van de djizyah was zo minimaal, vooral wanneer men bedenkt dat het hen ontsloeg van de verplichte militaire dienst waaraan hun moslimmedeburgers wel moesten voldoen." (Thomas Arnold, *The Preaching of Islam*, p. 77).

Gustave Le Bon merkte op: "De moslimkaliefen respecteerden de wetten, voorschriften en geloofsovertuigingen van de niet-moslims. In ruil voor hun bescherming werd enkel de bescheiden djizyah-belasting van hen gevraagd, die aanzienlijk lager was dan eerdere belastingen die zij hadden betaald." (Gustave Le Bon, Arab Civilisation, p. 605).

Al-Qaadie Aboe Yoesoef heeft over de djizyah gezegd: "Deze belasting is alleen voor volwassen mannelijke niet-moslims; vrouwen en kinderen zijn vrijgesteld. Diegenen met een hoog inkomen betalen 48 geldstukken, de middeninkomens 24, en de laagste inkomens die handarbeid verrichten 12 geldstukken per jaar. Vrijstellingen zijn er voor de behoeftigen, invaliden, bejaarden zonder werkvermogen of bezittingen, en degenen met mentale beperkingen." (Al-Qaadie Aboe Yoesoef, Kitaab al-Kharaadj, p. 132)."

Al-Qaadie Aboe Yoesoef stelde verder: "De Mensen van het Verbond mogen bij weigering van de djizyah-betaling niet gestraft worden. Zij mogen niet aan de zon worden blootgesteld als strafmaatregel, noch mag er een andere vorm van straf op hen worden toegepast. Er dient geen lichamelijk geweld tegen hen gebruikt te worden; zij moeten met mildheid worden bejegend." (Bron: Al-Qaadie Aboe Yoesoef, Kitaab al-Kharaadj, p. 133).

De Duitse historicus Adam Mez stelt: "Hoewel de islamitische wet primair voor moslims bedoeld was, gaf de islamitische staat volgelingen van andere religies de ruimte om zich te wenden tot hun eigen gerechtelijke instanties. Voor zover wij weten, functioneerden deze als kerkelijke rechtbanken waarbij vooraanstaande geestelijke leiders de hoogste rechterlijke functies bekleedden. Er zijn talrijke boeken geschreven over hun canonieke wetgeving, die niet enkel persoonlijke zaken behandelden. Ze omvatten ook onderwerpen als erfrecht en talloze geschillen tussen christenen zonder staatsinterventie." (Bron: Adam Mez, The Renaissance of Islam, deel 2, p. 85).

Gustave Le Bon merkt op: "Ondanks de vroege overwinningen hadden de Arabieren kunnen bezwijken voor de verleidingen van macht, zoals veel veroveraars dat deden. Ze hadden hun overwonnen vijanden kunnen onderwerpen of hen kunnen dwingen zich te bekeren tot hun geloof, dat ze wereldwijd wilden verspreiden. Maar dat deden ze niet. De eerste kaliefen, begiftigd met een uitzonderlijk politiek inzicht, begrepen dat religies en ideologieën niet met geweld kunnen worden verspreid. Ze behandelenden de bevolking van Syrië, Egypte, Spanje en alle andere veroverde gebieden met respect en lieten hun wetten, regels en overtuigingen ongewijzigd. In ruil voor hun veiligheid werd hen slechts een bescheiden belasting, de djizyah, opgelegd, die in vergelijking met hun eerdere lasten triviaal was. Het staat vast dat de wereld zelden zo tolerante veroveraars heeft gezien als de moslims, noch een geloof zo tolerant als de Islam." (Bron: Gustave Le Bon, Arab Civilisation, p. 605).

De Islam belichaamt het principe van rechtvaardigheid. Allah, de Verhevene, instrueert moslims om in alle omstandigheden en jegens iedereen rechtvaardig te handelen, terwijl Hij onrecht en onderdrukking uitdrukkelijk verbiedt: **"Allah verbiedt jullie niet om degenen die jullie niet bestrijden vanwege de godsdienst, en die jullie niet uit jullie huizen hebben verdreven, goed en rechtvaardig te behandelen; voorzeker, Allah heeft de rechtvaardigen lief."** (Koran 60:8.)

Enkele uitspraken van de profeet Mohammed (vzmh):

- "Wie niet barmhartig is voor anderen, zal zelf geen barmhartigheid van God ontvangen."
- "Een ware gelovige wenst voor zijn naaste wat hij voor zichzelf wenst."
- "Wie welvarend eet terwijl zijn buurman honger lijdt, kan zichzelf geen ware gelovige noemen."

- "Zakenlieden die eerlijk en betrouwbaar zijn, verkeren in het gezelschap van profeten, heiligen en martelaren."
- "Echte kracht schuilt niet in fysieke overheersing, maar in het beheersen van jezelf tijdens woede."
- "God beoordeelt je niet op je uiterlijk, maar op de zuiverheid van je hart en je daden."
- "Er was eens een man die, na van zijn dorst gelest te hebben uit een waterput, een uitgedroogde hond opmerkte. Hij daalde opnieuw af en bood de hond water uit zijn eigen schoen. Allah waardeerde deze daad van mededogen en vergaf de man zijn zonden." De profeet werd gevraagd: "O boodschapper van Allah, worden we ook beloond voor vriendelijkheid jegens dieren?" Hij antwoordde: "Voor elke daad van vriendelijkheid jegens elk levend wezen is een beloning." (Bronnen: Verzamelingen van hadiths van al-Bukhari, Muslim, at-Tirmidhi en Bayhaqi.)

"Profeet Mohammed (vzmh) benadrukte de kernwaarden van integriteit en moraliteit in zijn leerstellingen. Hij stelde: "Indien jullie je vasthouden aan zes principes, beloof ik jullie toegang tot het Paradijs. Deze principes zijn:

- Wees altijd oprecht in je woorden.
- Houd je altijd aan je gegeven woord.
- Behandel vertrouwenszaken met de grootst mogelijke integriteit.
- Weersta verleidingen die je moraliteit kunnen ondermijnen.
- Kijk met respect en zonder begeerte naar anderen.
- Behandel iedereen met gerechtigheid en eerlijkheid."

(Dit werd overgeleverd in de At-Tirmidhi hadith en verder opgetekend door Ah'mad en Bayhaqie in Shoe'ab al-Imaan.)

De gerenommeerde Engelse schrijver George Bernard Shaw schreef eens een werk dat door de Britse overheid werd verboden. Over profet Mohammed schreef hij: "Er is in deze tijden een dringende behoefte aan een figuur met de visie van Mohammed. Gedurende de middeleeuwen werd de Islam vaak in een negatief daglicht gesteld door geestelijken, mogelijk vanuit onwetendheid of onverdraagzaamheid. Ze leken geprogrammeerd om zowel Mohammed als zijn leer te verafschuwen, beschouwend als hun antithese. Echter, na bestudering van zijn leven, zie ik een man van grote betekenis. Mijn conclusie is dat hij nooit tegen het christendom gekant is geweest. Sterker nog, hij verdient de titel 'redder van de mensheid'. Ik ben overtuigd dat als een persoon met zijn visie en inzicht het roer van onze hedendaagse wereld in handen had, hij de problemen zou oplossen en een tijdperk van vrede en welzijn zou inluiden." (The Genuine Islam, Singapore, vol. 1, nr. 8, 1936.)"

Veel seculiere denkers en historici hebben de rechtvaardigheid van de Islam jegens niet-moslims onderkend. De Britse historicus H.G. Wells benadrukte: "De Islam heeft diepgaande tradities gecreëerd die oproepen tot eerlijkheid, respectvolle interactie en het bevorderen van edelmoedigheid en verdraagzaamheid. Dit zijn niet alleen verheven, maar ook zeer praktische principes. Door deze leringen ontstond een samenleving waarin wreedheid en systematische onderdrukking significant minder voorkwamen dan in enige andere samenleving van die tijd." (Moestafa as-Sibaa'ie, Min Rawaa-i' Hadaaratina, blz. 146.)"

Sir Thomas Arnold belicht de aanhoudende geschillen tussen concurrerende christelijke stromingen tijdens de eerste eeuwen van de islamitische overheersing. Hij stelt: "Waar deze stromingen elkaar dikwijls hard bevochten, zorgde de islamitische doctrine van tolerantie ervoor dat dergelijk conflict en onderdrukking werden vermeden. Moslims leken consequent te streven naar een

rechtvaardige en gelijke behandeling van al hun christelijke onderdanen. Een sprekend voorbeeld hiervan was na de moslimverovering van Egypte. Hier poogden de Jacobijnen voordeel te halen uit de afwezigheid van Byzantijnse leiders door kerken van orthodoxe christenen in te nemen. Echter, toen deze orthodoxen het wettelijke bewijs van hun eigendom toonden, zorgden de moslimleiders ervoor dat de kerken werden teruggegeven aan de rechtmatige eigenaren." (Thomas Arnold, *The Preaching of Islam*, blz. 87-88.)

De Italiaanse oriëntalist Amari merkte op: "Onder het bewind van de Arabische moslims leefden de bewoners van Sicilië in grotere vrede en tevredenheid dan hun Italiaanse tegenhangers die onder het strenge regime van de Langiornianen en Franken leden." (*Islam: The Perennial Religion*, blz. 290.)"

Nazmi Luqa stelde: "Er bestaat geen wet die onrecht en bevooroordeeldheid effectiever tegengaat dan de wet die verkondigt: '...en laat afkeer van een volk jullie er niet toe leiden onrechtvaardig te handelen. Handel rechtvaardig; dat is dichter bij godsvrucht...' (Koran 5:8). Alleen wanneer iemand volgens deze normen leeft, zich volledig toewijdt aan een geloof met dergelijke nobele principes en onberispelijkheid, en zich strikt hieraan houdt zonder enige afwijking... alleen dan kan hij beweren dat hij zijn eigen waardigheid heeft verhoogd." (Nazmi Luqa, *Muhammed: de Boodschap en de Boodschapper*, blz. 26.)

De Israëlische journalist Uri Avnery stelde: "De houding van de Islam ten opzichte van andere religies kan men het best beoordelen door naar het historische gedrag van moslimleiders te kijken. Toen zij gedurende eeuwen de macht hadden, verkozen zij niet om hun geloof 'met het zwaard' te verspreiden. Hoewel de moslims eeuwenlang over gebieden zoals Griekenland heersten, werd geen enkele Griek gedwongen zich tot de Islam te bekeren. Dit respect werd eveneens getoond aan Bulgaren, Serviërs, Roemenen, Hongaren en vele andere Europese gemeenschappen. Ter contrast, toen de Kruisvaarders in 1099 Jeruzalem innamen,

vond een massale slachting plaats onder de moslims en joden. Ondanks dat Palestina 400 jaar onder moslimheerschappij stond, bleven christenen in de meerderheid, zonder gedwongen bekeringen. Joden, vooral in Spanje, beleefden een gouden tijdperk onder moslimheerschappij, een periode van bloei en welvaart. Een ieder die de Joodse geschiedenis kent, zal erkennen dat de Islam vijftig generaties lang bescherming bood, terwijl de christelijke wereld vaak pogingen ondernam om joden tot afvalligheid te dwingen. Het idee van de Islam die 'met het zwaard' wordt verspreid, is een onterechte mythe, geboren uit Europa's historische conflicten met moslimrijken.” (Uri Avnery, 27 september 2006. Een prominente Israëliische journalist en voormalig lid van de Revisionistische Zionistische beweging.)

Tot slot kunnen we vaststellen dat gedurende de eeuwen heen tal van denkers, van diverse achtergronden en religies, de inclusiviteit en tolerantie van de Islam hebben erkend. Van de integere levenslessen van de Profeet Mohammed (vznh) tot de beschermende houding van moslimleiders ten opzichte van andere geloofsgemeenschappen; de Islam heeft een rijke traditie van rechtvaardigheid, menselijkheid en respect voor diversiteit. De historische feiten, zoals aangehaald door zowel moslim- als niet-moslimbronnen, bevestigen een patroon van bescherming en co-existentie. In een wereld waarin verdraagzaamheid soms schaars lijkt, bieden deze lessen uit het verleden een baken van hoop en een pad naar een harmonieuze toekomst.

www.islamhouse.com

Islam voor iedereen !

المكتب التعاوني للدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالربوة
Islamic Propagation Office in Rabwah
P.O.Box 29465 RIYADH 11457 - TEL 4454900 - 4916065
FAX: 4970126 - E-Mail: rabwah@islamhouse.com
<http://www.islamhouse.com>